

(*Пешчаник FM*, књига 10, ур. Светлана Лукић и Светлана Вуковић, Београд 2007, изд. Пешчаник, стр. 412) [\(1\)](#)



За Пешчаник се обично вели да је «култна емисија» Друге Србије. То је тачно у дословном смислу речи. Култ је увек повезан са сектом, а аутори и обожаваоци Пешчаника заиста чине једну врсту идеолошке и политичке секте. Секта се једном недељно окупља поред радио апарата, како би слушала увек исти круг «проповедника», док ће они најпосвећенији купити књигу у којој се налази препис проповеди.

Пред нама је десета таква књига. Она садржи транскрипте емисија од септембра до новембра 2007. Ту се налазе сва уобичајена места идеологије овога култа. Ту је вера у сопствену идеолошку и политичку изузетност. Ту је презир, па и мржња, према ђаволској околини. Тај огреховљени народ проклиње се зато што не прихвата култ и неће да се препусти његовим шаманима. Али, секта је племенита, и уместо да недостојан народ препусти судбини, спремна је да се жртвује и приведе га спасењу. За то јој је потребно само мало, само малкице власти. И цело друштво ће постати «Пешчаник».

«Народ коме ја припадам је ретко глуп», каже Петар Луковић (314). «Србија није нормална земља», сложиће се и Светлана Лукић (99). Ово је «рупа од земље», «загушљива соба, која је у исти мах и ћелија и лудница» (9). То исто, само финије, вели и Латинка Перовић: «Србија је веома запуштена земља у којој не функционишу институције, која је веома удаљена од сваког појма правне државе» (329). То је земља, додаће Иван Кузминовић (из Хелсиншког одбора за људска права) у којој њих «тридесет одсто нема зубе и гласа за радикале» (248).

Такву рупу од земље и такав крезуби народ тешко је волети. «Ми Срби смо народ који је обожавао Милошевића, а убио Ћинђића», разјашњава нам Сретен Угричић. «Није лако т  
о  
волети, није лако

### томе

припадати и са тим се поистовећивати, није лако бити српски патриота» (347). Зато треба разумети зашто је за ову секту «презрење народа највиша форма родољубља» (Угричић, 346). Али, припадници овог култа нису снобови. Они неће са светлих висина да презириво гледају на грешнике. Они хоће да помогну и «преузму одговорност». Зато дају различите мудре савете.

Први савет је да не треба поштовати вољу народа. «Па далеко било да су сви радили по вољи народа, па сви би отишли у пизду материну», танкоћутно нам објашњава Петар Луковић (235). «Не, код нас је најгора ствар то што ти који су изабрани извршавају вољу народа», упозорава нас он (235). «Власт мора да слуша оно што говоре грађани», слаже се и Наташа Кандић, «али грађани који се држе неких вредности» (260). Пошто се крезуби народ не држи правих вредности, власт има да слуша истинску елиту. А она је сасређена управо у «Пешчанику». Баш она, само ако јој се пружи прилика, извршиће основни друштвени задатак: «васпитавање доста разулареног народа» (Дубравка Стојановић, 265).

«Нама је потребна наша сопствена трансформација», слаже се и Никола Самарџић, «нама није потребно да као неки биолошки отпад загадимо Европску унију» (61-2). Наравно, тај «разуларени народ», тај «биолошки отпад» мора се најпре довести у ред, да бисмо уопште и помислили на ЕУ. «Да ли им је потребно и наше смеће? Ја не верујем», рећи ће Самарџић (62).

И зато, у том васпитавању и уљуђивању понека оштрија мера и није на одмет. Пошто је ионако, образује нас Ненад Прокић, последња вештица у Европи спаљена управо у Србији (153), за тако затуцани народ можда би најбоље било применити исту меру: «Неће у Србији бити ништа боље док се не задиме ломаче свете шпанске инквизиције. Па сад нека то чита како ко хоће»! (Прокић, 33).

«Или ће они на нас или ћемо ми на њих», јасна је и иначе бескрајно толерантна Биљана Србљановић (152). «Мора се јуришати на њих, али не парцијално, него у главу, тамо где је најопасније», додаје она. Не може се цео народ на ломачу, али је зато националистичка елита баш згодна за васпитавање. «За елиту у Србији имам само једну реченицу - напалм је мајка!», објаснио је још у претходној књизи «Пешчаника» Петар Луковић ( књ. 9, стр. 282). Мало ломача, мало напалм, и Друга Србија лако решава питање «биолошког отпада».

Смеће се не налази само у националистичким странкама. Оно је и у Српској православној цркви. У Патријаршији је, објашњава Светлана Лукић, «још увек отворен конкурс за прво пристојно људско биће» (353). Пошто тамо нема «пристојних људских бића», није ни чудо да Петар Луковић штрајк глађу епископа Филарета уљудно коментарише са: «Свиња је ждрала»! (93). Свиње из СПЦ ће, ваљда, када се коначно крене са «васпитавањем разулареног народа» и саме доћи на ред. За њима ће на ред доћи и остатак националистичке елите. А онда и сви остали «фашисти».

Иначе, управо је «фашизам» у Србији био нарочита тема ове књиге. Рајко Ђурић је утврдио да број нациста у Србији чак «прелази двеста педесет хиљада» (191). «Јер фашисти и неонацисти», објашњава Ђурић овако велику бројку, «нису само они који исписују кукасте крстове. Ту има салонског фашизма, мисаонога, ту су наше катедре, ту су наши писци, новинари» (191). Јасно је како треба поступити са тим професорима, писцима и новинарима: «То је хитлеровски накот и са хитлеровским накотом нема дијалога, јер за дијалог је потребан логос, ум и разум» (191). Рецепт за излечење тих 250.000 српских фашиста, колико их је у «Пешчанику» избројано, једноставан је: «Дубина мисли и ширина душе нацисте може се прецизно измерити само куршумом» (190). Ломача, напалм и куршум – коначно смо спознали свето денацификацијско и деконтаминацијско тројство Друге Србије.

Уз «српски фашизам», специфични мотив ове књиге је и разобличавање злог руског империјализма. «Пешчаник» досада није обраћао пажњу на велики биолошки отпад на истоку. Доста им је ваљда било и овог домаћег. Ипак, сада је зла Русија провалила у «Пешчаникову» егзистенцију. Открило се да се иза свих зала која су нас у историји погађала налазило једно име – Русија.

Тако нас Ненад Прокић учи да руска тајна служба, Охрана, стоји иза главних атентата у српској историји: иза убиства књаза Данила, у Котору 1860, иза убиства кнеза Михаила, у Београду 1868, иза убиства Александра Обреновића, у Београду 1903, и, наравно, иза убиства Зорана Ћинђића, у Београду 2003. (28). Ова невероватрна отрића Прокићу нису била довољна, па нас је подучио и да су Руси криви за холокауст у Другом светском рату. Наиме, по Прокићу, нацистички геноцид над Јеврејима не би био могућ да тајни агент Охране, Матвеј Головински, није у Паризу 1898. написао «Протоколе сионских мудраца» (28). Из тих «Протокола» Хитлер се онда инспирисао, «а Головинском су поверовали и Черчил и Стаљин» (28). И такву, сатанску империју неко у Србији сада хоће да стави изнад наших вечитих пријатеља и светских добротинитеља САД? Никада!

Није ни чудо што је Пера Луковић бесан када год види нешто руско на телевизији.

«Гледао сам на Б92 руску верзију `Моје дадиље` и знаш шта, стрељао бих прво те Русе, а стрељао бих и ове наше који су то узели. Руски дом, бре, имаш тв пренос из руског дома, јеботе!» (232). Једино се зла Куба може поредити са злом Русијом. Зато Луковић и не крије свој праведни гнев због страшне кубанске опасности по Другу Србију: «Јебала вас Куба, да вас јебала Куба заједно са Фиделом и Раулом, са свом браћом, ако још има браће и сестара, све заједно. Пизда вам матерна!» (234).

Део тог оправданог одијума на злу Кубу објашњава нам и Мирко Ћорђевић. Он је згрожен чињеницом да сада «Че Гевару на својој застави истичу националисти најагресивнијег типа» (307). Ћорђевић је, наиме, приметио да су се, нарочито у Србији, «профашистичке групице ухватиле за Чеа Гевару» (307). Пошто је одавно познато да се фашисти прво препознају по мајцама са Чегевариним ликом, као и онима на којима пише «Росси ја », разумљиво је да су врли «Пешчаникови» проповедници стигли до цифре од тричавих 250.000 фашиста у Србији.

На крају, новум у овој књизи представља и изненадно «Пешчаниково» откриће невероватног еврореформског потенцијала руководства СПС-а. То је још 14. септембра 2007. утврдио Миљенко Дерета. Одговарајући на питање како да «проевропска опција добије што већу подршку», Дерета је визионарски објаснио: «Постоји изненађујући потенцијал, а то је Социјалистичка партија Србије» (48). Тај потенцијал, вели Дерета, може доћи до изражаја само ако СПС претходно изврши следеће задатке: «Очекујем од Социјалистичке партије да се реформише, да се дистанцира од прошлости и помогне проевропској опцији. Треба подржати оне који буду повели Социјалистичку партију у том правцу. У СПС-у долази до смене генерација и нестаће оних који су били директно укључени у све што се догађало деведесетих. Доћи ће неки нови људи и реформисаће ту странку и тада им треба помоћи. Не треба им опростити, не треба заборавити, али треба им помоћи да направе неки нови корак» (48).

Видовити Дерета јасно је сагледао опасност да еврореформске снаге никада не освоје већину у Србији. Зато је показао велику толеранцију и понудио да Култ у своје топле скуте прихвати и заблудели СПС. Ко каже да је секта искључива, ко каже да она зна само за напалм и куршум? Не, ево Дерета лепо каже: «Не треба им опростити, не треба заборавити, али треба им помоћи да направе нови корак». И, ево, како је добро слушати «Пешчаник». Видимо како је 11. маја једна од пријатељских војски дошла у прилику да преузме државу. И сада само мало треба, потребно је само мало па да Ивица Дачић «направи прави корак». Чланству и бирачима СПС, наравно, «неће бити опроштено», «неће бити заборављено». Али, када СПС направи «тај мали корак» све ће кренути у добром правцу. «Пешчаник» ће постати сваки радио, Б92 ће постати свака телевизија, «Хелсиншка повеља» ће постати свака новина, «летњи камп за грађанску едукацију» постаће свака школа, а власт ће коначно да крене у «васпитавање разулареног народа».

И када сваки Србин добије свој лични «пројекат самоослобађања» од национализма, неће више требати ни много деконтаминаторског светог тројства. Тада ће се и СПС коначно трансформисати, тада ће и у СПЦ бити расписан тендер за реформатора, тада ће и Срби престати да носе мајице са натписом «Че», тада ће и српски професори, писци и новинари спознати лепоту Хага и Пентагона. Онда ће се и Н. Самарџић мање замарати чишћењем биолошког отпада, онда ће и П. Луковић мање радити моторном тестером, онда ће и Н. Прокић мање ложити шпанске ломаче.

Сви ће бити срећни, сви ће бити у НАТО-у, изузев оне шачице од 250.000 професора, писаца и новинара. Али, пошто кроз ту групицу прође свето тројство Друге Србије, преостали најупорнији неверници биће суочени са слушањем светих проповеди «Пешчаника», са читањем светих књига «Пешчаника» и са кључном «Пешчаниковом» реликвијом – светом моторном тестером. И ко ће се после таквог осведочења усудити да не поверује?

Фусноте:

1. *Печат*, 16. мај 2008, бр. 12, стр. 48-50.